

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 333/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] zastúpeného JUDr. Marekom Tkáčom, advokátom, Námestie sv. Martina 39, Lipany, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8S/76/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 21. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd [(ďalej len „dohovor“); a v súvislosti s tým aj porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy] postupom Správneho súdu v Bratislave (ďalej len „správny súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8S/76/2025 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje v napadnutom konaní správneho súdu prikázať konať bez zbytočných prieťahov a domáha sa priznania primeraného finančného zadost'učinenia 10 000 eur, ako aj náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou 17. októbra 2019 na vtedajšom Krajskom súde v Bratislave proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SPOU-PO-PK-33/2019 zo 14. augusta 2019 (ktorým bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru).

3. Správny súd vo veci najprv rozhodol rozsudkom č. k. BA-1S/224/2019-127 z 23. januára 2025 (ďalej len „rozsudok správneho súdu z 23. januára 2025“), ktorý bol na základe kasačnej sťažnosti zrušený rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/43/2025 z 30. júla 2025 (právoplatným 27. augusta 2025). Po vrátení veci na správny súd jej bola pridelená spisová značka 8S/76/2025.

4. Správny súd 10. februára 2026 nariadil pojednávanie na 30. apríl 2026. Ústavný súd overovaním aktuálneho stavu napadnutého konania na správnom súde zistil, že na pojednávaní konanom 30. apríla 2026 bol vyhlásený rozsudok, ktorým správny súd zrušil správnu žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému konaniu namieta nečinnosť správneho súdu, ako aj jeho neefektívny a nesústreďený postup. Poukazuje aj na neprimeranosť celkovej dĺžky napadnutého konania. Argumentuje, že od podania žaloby (17. októbra 2019) sa vo veci (do dňa podania ústavnej sťažnosti) uskutočnilo len jedno pojednávanie, pričom termín pojednávania (nariadeného na 30. apríl 2026) bol určený až po tom, ako podal (2. februára 2026) sťažnosť predsedníčke správneho súdu. Dodal, že predmet konania nie je právne zložitý.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (a v súvislosti s tým aj porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) postupom správneho súdu v napadnutom konaní.

7. Úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 256/2024).

8. Ústavný súd v prípade ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) takéto ústavné sťažnosti odmieta ako zjavne neopodstatnené, ak celková dĺžka konania pred súdom nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných prieťahov, resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti v čase jej podania nepreukázali takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie. K iným dôvodom zakladajúcim záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci (súdu), ktorá je vždy posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 584/2024).

9. V súlade so svojou konštantnou judikatúrou ústavný súd zároveň uvádza, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie

veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 550/2020). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (II. ÚS 489/2023).

10. Ústavný súd pri posudzovaní námietok sťažovateľa v prvom rade poukazuje na to, že v jeho prípade už bolo vo veci jedenkrát právoplatne rozhodnuté (rozsudkom správneho súdu z 23. januára 2025), teda právna istota tak už bola v jeho veci nastolená. V tejto súvislosti je potrebné doplniť, že aj napriek následnému zrušeniu rozhodnutia to nebolo zrušené z dôvodu jeho arbitrárnosti. Zároveň ústavný súd vo vzťahu k postupu správneho súdu argumentuje, že po podaní sťažnosti predsedníčke správneho súdu (2. februára 2026) bolo vo veci vydané v pomerne krátkom čase (30. apríla 2026) nové rozhodnutie. Teda podaná sťažnosť na prietahy predsedníčke správneho súdu v zásade splnila svoj účel a dostavil sa ňou požadovaný efekt. Ústavný súd tiež prízvukuje, že po samotnom vrátení veci z kasačného súdu (ktorého rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 27. augusta 2025) správny súd vydal nové rozhodnutie v primeranej lehote (30. apríla 2026).

11. Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd dospel k záveru, že napriek nie úplne „ideálnemu“ postupu správneho súdu však nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa na konanie bez prietáhov v ústavnoprávne relevantnej rovine, a preto by ani po prípadnom prijatí tejto ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd reálne nemohol dospieť k záveru o porušení práva sťažovateľa na konanie bez prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (a v nadväznosti na to ani k záveru o porušení jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy).

12. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

14. Na záver ústavný súd pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich práv za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným prietahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Libor Duľa
predseda senátu